

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Akademii [...] im. [...] przeciwko Stowarzyszeniu "B." w P.
o wydanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 marca 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka prawnego zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższy z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest

jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na potrzebę wykładni art. 222 § 1 k.c., ponieważ wykładnia tego przepisu budzi, zdaniem skarżącego „wątpliwości przedstawione w uzasadnieniu skargi kasacyjnej” i wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, co unaoczniają orzeczenia Sądu Najwyższego przytoczone przez skarżącego.

W związku z tak skonstruowanym wnioskiem o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przypomnieć trzeba, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparty w szczególności na przesłankach z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. winien zawierać samodzielną, wyczerpującą argumentację jure, ponadto uzasadnienie tego wniosku ma być niezależne od uzasadnienia podstaw kasacyjnych; w badanej sprawie wniosek tych wymagań nie spełnia.

Zauważyć też trzeba, że art. 222 § 1 k.c. był wielokrotnie poddawany przez Sąd Najwyższy wykładni i skarżący nie wykazał, że zachodzi potrzeba uzyskania kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tej materii. Nie można też pominąć, że w wyroku z dnia 17 grudnia 2003 r., IV CSK 297/02, Sąd Najwyższy wypowiedział pogląd, że roszczenie windykacyjne przysługuje właścicielowi także wówczas, gdy odzyskał on faktyczne władztwo nad rzeczą, ale nie wiąże się to z wyzbyciem się przez dotychczasowego posiadacza woli władania rzeczą, czego dowodem jest powództwo o ochronę posiadania. W badanej sprawie, w ramach oceny okoliczności faktycznych sprawy Sady uznały, że po stronie skarżącego utrzymuje się wola władania nieruchomością, czego wyrazem było jego stanowisko procesowe w badanej sprawie, kwestionujące skuteczność wypowiedzenia najmu i prawnie dopuszczalna możliwość wszczęcia ponownej egzekucji wyroku przywracającego mu posiadanie spornej nieruchomości.

W świetle powyższego, nie znajdując usprawiedliwionych podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze okoliczności sprawy.

as]
jw